

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemelat în 1853 de M
APARE SĂPTĂMÂNAL

Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează Redacției Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petiț 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează Administrației ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Praznicul Adevărului

Dumineca ortodoxiei! Să ne primenim cugetele, să ne luminăm inimile, să ne învesmântăm sufletele în dogorile iubirii. Și cu stâlpi de bucurie să întâmpinăm praznicul luminat al Ortodoxiei, praznicul Adevărului. Căci ortodoxia este Adevăr: Adevărul cel de peste veac, care călăuzește veacurile; Adevărul cel de peste lume, care mântuiește lumea; Adevărul cel de peste cuprinderile minții, care transfigurează înțelegerile umane în lumina veșniciei. Ortodoxia e Adevărul viu prin care trăim și suntem, e puterea lui Dumnezeu sălășluită în lume, e prezența lui Iisus Hristos — Adevărul și viața — în frământarea veacului, în inima neamului. Ortodoxia e unicul Adevăr care luminează, în bezna veacurilor și nostalgia neamurilor, cărările nemuririi...

Când vorbesc de Adevăr, fără voie, mintea îmi cuprinde, ca în străfulgerarea unui gând, toată truda omenirii pe cărările de jar ale căutării Lui. Adevărul? El este fantoma după care alergăm toată viața, ca după un miraj al existenței noastre. Adevărul? El este temelia vieții omenitești. Cine nu cunoaște adevărul e neliniștit, celce nu trăiește într-un adevăr e nefericit. Căci cine este acela care ar îndrăzni să-și temeinicească viața, conștient, pe o minciună? Cum am putea dormita liniștiți pe construcțiile de carton ale amăgirii? Cum am fi fericiți, când am ști că viața noastră atarnă de-o iluzie, de-o eroare, de un neadevăr? Da: adevărul este calea, este temelia, este lumina vieții noastre. De aceea îl căutăm: îl căutăm cu înfrigurarea, îl căutăm cu neliniște, îl căutăm fără odihnă, îl chemăm din adâncul neobosit al dorurilor noastre Adevărul!... Unde este Adevărul? Unde-l vom găsi? Ca Lui să-i dăruim viața toată, în el să ne topim vrerea și gândul, din luminile lui să sorbim puteri de viață nouă, de adevărată viață...

Și totuși toate fapăturile mărturisesc despre Adevăr. Când în faptul serii se aprind rând pe rând, sus pe cer, candelile veșniciei și lucașul tremură peste veac ca o lacrimă a dumnezeirii, când vântul adie prin frunzișul pădurii pare un suspin al vieții după adevăr, armoniile tăcute ale firii te copleșesc. Lumea aceasta e o șoaptă care mărturisește despre adevăr. Care adevăr? Desigur nu adevărul care știe câte părți are floarea, câte linii are spectrul solar, care cunoaște legile universului. E și acesta un adevăr, dar un adevăr subordonat omului: un adevăr peste care omul e stăpân, dar care nu poate stăpâni pe om. Un adevăr care e folositor, dar care n'are în el puterea mântuirii. Și e firesc: nu te poate mântui adevărul pe care-l cuprinzi, ci Adevărul care te cuprinde, te depășește, care

te învăluie și te copleșește. Adevărul care te stăpânește, te înalță, te răpește dincolo de limitele terestre. Adevărul pe care-l simți ca Adevăr, dar nu-l poți cuprinde deplin: Adevărul căruia i te dăruiești spre a fi călăuzit cu adevărat sub zările de har și lumină ale mântuirii.

Despre acest Adevăr glăsuiește tăcerea armoniilor stelare; despre acest Adevăr mărturisește făptura. Și mărturia aceasta e șoaptă și svon din altă lume: — Adevărul de care atarnă întreg cosmosul, Adevărul care este viața omenirii, Adevărul cel viu și tainic —, Dumnezeu...

Și despre acest Adevăr glăsuiește Scriptura: El, Cuvântul Tatălui, prin care toate s'au făcut, Adevărul cel veșnic și viu «trup s'a făcut și s'a sălășluit între noi —, plin de har și de adevăr...» Ce zic: «s'a sălășluit»? Dar astăzi nu mai este? Ba da: El este și astăzi viu și deplin în mijlocul omenirii. El e cu noi până la sfârșitul veacurilor. Unde? În Biserica dreptei credințe, în Biserica Ortodoxiei, în Biserica Adevărului. Căci scris este: — Biserica este trupul lui Hristos, și fiecare credincios în parte mădular al trupului lui Hristos. Da: Ortodoxia e Adevăr, pentru că ea e potirul în care sălășluiește Duhul Adevărului; Ortodoxia e Adevăr, pentru că ea e viața cu Hristos și în Hristos, viața lui Hristos în sufletele noastre; Ortodoxia este Adevăr, pentru că ea este însuși Hristos, viu și adevărat, în inima veacurilor, în inima omenirii, spre mântuire...

Totuși Ortodoxia este acuzată de nemișcare, de lipsă de viață: — ea, zic acuzatorii, s'a mărginit să păstreze credința cea dintru început, așa cum a așezat-o Mântuitorul și au rânduit-o apostolii și Sfinții Părinți. Ea este aceeași și ieri și azi și mâine.

Dar tocmai acesta este titlul de glorie al Ortodoxiei: ea a păstrat Adevărul curat, întreg, nemişcat, nefalsificat. Căci Adevărul ce ni s'a descoperit în Iisus Hristos este același, veșnic, pentru toate veacurile, pentru toate neamurile, pentru toate generațiile.

Dar ceeace e neschimbat, e și lipsit de viață? — Aceasta o pot spune numai cei ce n'au pătruns în duhul Ortodoxiei, cei ce n'au trăit și nu s'au hrănit cu tainicele ei isvoare de viață ziditoare, cei ce nu și-au lăsat sufletul copleșit de luminile ei dumnezeiești. Pe aceștia îi întreb: universul și-a schimbat cumva legile ce-l conduc dintru început? Adevărul ce-l citim în cosmos nu mai e același ca acum nu știu câte milioane de ani? Dacă deci adevărul creaturii nu s'a schimbat de loc, poate susține cineva, fără a fi considerat orb, că în univers nu este mișcare, nu este viață? Nu. Din contră: însăși neschimbarea legilor este condiția acestei vieți. Aceeași

Dinamismul social al creștinismului

Pacea și bunăvoința între oameni, cadrul social și psihic care face posibil progresul și cultura înaltă, sunt realizabile în măsura, în care ne străduim a ne atașa strâns de învățătura Mântuitorului și a o trăi intens. Dacă acest mediu prielnic nu s'a realizat întotdeauna și pretutindeni, e tocmai pentru că făgașul vieții noastre, dela nașterea lui Hristos încoace, a fost de multe ori mai mult o depărtare decât o apropiere de El.

Depărtarea de Hristos este pricina tristei înfățișări a vieții sociale de astăzi.

Criza și suferințele sociale, prin care străbate încă și azi omenirea (deși s'au scurs aproape două mii de ani dela venirea în lume a Mântuitorului), impun întrebarea: Nu cumva e lipsit creștinismul de forță socială, de dinamism social? La această întrebare răspundem cu toată convingerea și hotărârea: *Nu lipsa de dinamism a creștinismului a făcut să lipsească, de atâtea ori și în atâtea locuri, transformarea radicală a vieții sociale, ci faptul că creștinismul n'a pătruns deloc sau îndeașuns în păturile sociale.* Din vina oamenilor, creștinismul multora a fost superficial, fără pătrundere, fără lucrare asupra inimilor și astfel nu și-a dat roadele sub acest raport.

La o privire superficială a lucrurilor, s'ar părea că creștinismul este prea idealist, prea teoretic și prea lipsit de practicitate, pentru a putea soluționa problemele sociale cu toate anexele lor politice, economice, financiare, etc. Evident, creștinismul nu este un sistem social, politic sau economic; el este o religie și ca atare are ideologia lui proprie, care nu trebuie să fie identificată sau confundată cu ideologiile diferitelor sisteme sociale. Creștinismul vrea mântuirea omului prin credință și prin menținerea unui contact intim, intens și continuu al credinciosului cu Dumnezeu, prin puterea harului și a rugăciunii. Dacă-i așa, atunci de ce angajăm creștinismul în problemele sociale, pentru ce-i cerem soluții în atari probleme și în-

este cazul Ortodoxiei: Adevărul ei este neschimbat, dar tocmai de aceea este ea viața cea adevărată. Căci Adevărul ei este însași viața: Iisus Hristos.

Dumineca Ortodoxiei! Praznicul Adevărului! Să ne luminăm cu prănuirea, și unul pe altul să ne îmbrățișăm, și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi. Să iubim unii pe alții, ca într-un gând să mărturisim: — să mărturisim Adevărul Ortodoxiei. Căci peste veacuri răsună și peste destinul înveșnicirii acestui neam, glasul dreptei credințe izbăvitoare: «Eu sunt Calea, Adevărul și Viața».

Diacon Nicolae Mladin

răuire în viața socială? Pentru că creștinismul are o reală și propriu zisă filosofie socială, care-i totodată de mare însemnătate practică (Cf. și E. Troeltsch, Die Sozialphilosophie des Christentums. Gotha (L. Klotz) 1922, pg. 3).

Desigur, și celelalte religii cuprind în sine puteri sociale, dar nu o filosofie principiară; o atare filosofie are propriu zis numai creștinismul. Sistemul religios chinezesc-confucian, de pildă, este o filosofie socială de un caracter foarte particular și n'are aplicabilitate în Europa, (cf. E. Troeltsch, o. c. pg. 4). E drept, că creștinismul n'are o teologie socială, adică n'are o teorie socială născută nemijlocit din ideea sa religioasă, nici nemijlocit dogmatic, nici mijlocit prin consecvență logică, (cf. E. Troeltsch, o. c. pg. 5), pentru că scopul său primordial (=mântuirea și fericirea veșnică) este de natură transcendentă. Cu toate acestea, creștinismul fiind cea mai superioară concepție despre lume și viață, oferă și orientarea cea mai sănătoasă în viața socială. Concepția creștină despre viață e realistă, adică vede viața așa cum este de fapt și tocmai de aceea o și îndrumă bine. Creștinismul dă o viziune completă a socialului, din care răsar principii și norme sociale.

Nu atât în baza filosofiei sale sociale este creștinismul o forță socială. Creștinismul nu vrea să se substituie științelor sociale; el nu urmărește atât să dea o teorie socială. Și chiar dacă ar face așa ceva, nu în aceasta rezidă în prima linie dinamismul social al creștinismului; s'au elaborat destule teorii normative ale vieții sociale și de sanare a suferințelor sociale și totuși această viață nu și-a atins desăvârșirea nici măcar cât de relativă. *Forța socială a creștinismului rezidă în uriașa lui forță morală-spirituală! Prin uriașa sa forță morală, creștinismul este un factor puternic de transformare, înnoire și promovare a vieții sociale adevărate.* «Hristos este — observă minunat Förster — cel mai mare organizator și al puterilor sociale, fiindcă el organizează pe om și sufletește». Creștinismul transformă, renaște lăturea lăuntrică și esențială a omului și tocmai prin aceasta înrăurește și asupra cadrelor sociale în care trăiește; el ridică pe om, îi promovează personalitatea și prin aceasta ridică și nivelul vieții sociale.

Mărturie despre adevărul acestei afirmațiuni este istoria. E suficientă și numai o privire retrospectivă fugară asupra evoluției vieții sociale dela ivirea creștinismului până'n zilele noastre, pentru a ne convinge de marea forță socială a creștinismului. În tre fizionomia și structura socială a antichității păgâne și cea a veacurilor creștine, cu cât ne apropiem de zilele noastre, este incontestabil o mare deosebire. Transformarea socială adusă

de creștinism este incalculabilă; nu este o simplă întâmplare faptul, că statele cele mai progresate în cultură și civilizație sunt tot mai de creștine, căi progresul lor sub toate raporturile se datorește în primul rând creștinismului!

Ideologia principiilor creștine cuprinde în sine un înalt dinamism social. Prin fondul său de spiritualism și idealism, creștinismul este o uriașă forță socială; e aluatul care transformă și preface din temelii viața socială. Creștinismul este o forță socială nu pentru că-i un sistem social, ci pentru că-i o forță morală, care pătrunzând adânc în paturile sociale, le regenerează, le transformă, schimbând radical relațiile dintre indivizi. De pildă, porunca iubirii religioase, a frațietății și egalității aproape, unde au pătruns în toate fibrele organismului social, — au dat și dau un imbold extraordinar de realizări sociale. Apoi, dreptatea exercită o forță extraordinară asupra structurii organismului social. Ea, imbinată cu dragostea, transformă societatea într-o unitate armonică, disciplinată și solidară a tuturor creștinilor. Ea netezește contradicțiile, nedreptățile și disproporțiile dintre clasele sociale. Numai creștinismul este în stare să promoveze colaborarea, solidaritatea, pacea, armonia, echilibrul social și virtuțile cetățenești (care răsar din cele morale), fără de care nu-i posibilă o adevărată și demnă conviețuire. Problemele sociale își găsesc rezolvarea adecvată și fericită numai în dragostea creștină imbinată cu dreptatea.

Dinamismul social al creștinismului s'a manifestat cu deosebire în ortodoxie, care a pătruns adânc în însăși ființa popoarelor și statelor ortodoxe, devenind pârghia de rezistență, susținere și izbăvire a acestora. Rolul principal l-a avut în această direcțiune monahismul, purtătorul dragostei creștine și al comunismului creștin, tinzând spre absolută frățietate.

Ce s'ar fi ales de biata comunitate românească, învăluită în atâtea încercări și izbăviri ale istoriei, dacă n'ar fi avut la spate puterea pe care i-a turnat-o Biserica strămoșească?!

Creștinismul este o putere veșnic tânără și creatoare în toate domeniile de viață, deci și în cel social. Ce însemnează viața socială fără creștinism, ne arată trista situație a lumii de azi; îndepărtarea lui Dumnezeu din societate a dus la frâșierea cumplită între popoare și frații, lănașii terribili război din câte cunoaște istoria.

Problemele sociale frământă intens gândirea și viața contemporană.

O lume nouă pare că se ridică pe ruinele celei vechi; se vorbește cu insistență și pasiune de o Europă nouă. Războiul actual nu-i numai o luptă de arme, ci și o ciocnire de idei și concepții sociale. Omul se străduiește din răzputeri să găsească cea mai fericită formulă, după care să-și organizeze viața socială.

Sistemele sociale actuale nu vor reuși să fericească comunitatea, pentru că — ca toate celelalte sisteme sociale de până acum — neglijează factorul creștin. Socialismul de astăzi caută fericirea în limitele imanentei și nădăjduiește o totală innoire a lumii prin puterea exclusivă a raționalismului organizator al omului, bizuindu-se pe forța fizică și mai ales pe titanismul materialistic-tehnic (Cf. și Troeltsch, a. c. pg. 31). Dintre cele trei sisteme sociale contemporane, național-socialismul german, comunismul bolșevic și fascismul italian, numai cel din urmă colaborează cu Biserica. Național-socialismul german nu-i de ajuns de ancorat în morala creștină; se încrede prea mult în tehnică și biologic, în economic și politic, iar latura morală rămâne pe planul al doilea. El nu pornește de la Dumnezeu, ci de la rase-națiune, la care vrea să adapteze creștinismul. E și aici o urmă a antropocentrismului omului modern, care crede că se poate mântui și fericii singur. Comunismul sovietic e deadreptul anti-creștin, urăște Biserica și luptă dărz împotriva ei; contactul său cu creștinismul este total extern și numai agitant.

Aceste deficiențe considerabile fac ca creștinismul să nu poată fuziona cu ele; pe de altă parte, socialismul creștin nu poate săvârși mântuirea lumii dela distanță. *Fașa lumii nu se poate schimba decât dacă o eliberăm de păcatele trecutului și-i infuzăm duhul moral și creator al creștinismului, singurul generator de viață nouă.* Problemele sociale actuale nu se pot rezolvi fără innoire și adâncire lăuntrică, fără simț și aderență pentru ceea ce-i bunătate, dreptate, dragoste, fără dispoziție spre abnegație și jertfă, spre solidaritate. *Numai forțele religio-morale ale creștinismului pot duce la re-construirea socială și politică dorită.*

Desigur, creștinismul nu trebuie să depășească limitele competenței sale, trecând în domeniul politicului, economicului sau al tehnice, ci numai să creieze acel duh nou, care va schimba lumea în întregime. În concluzie generală, numai creștinismul poate duce la realizarea adevăratului ideal social, nu-

Autodisolvarea marei loji naționale

O precizare din loc competent

Inimosul confrate *Sfarmă Piatră*, care duce de aproape șapte ani o vi-guroasă campanie contra francmasoneriei, a publicat în nr. 19 din 19 Ianuarie a. c. destăinuirile făcute de inginerul Vraca, mason de gradul 32 și venerabilul lojii «Steaua Dunării», cu prilejul unei vizite «explicative» pe care a făcut-o înainte cu câteva luni la redacția ziarului numit.

Destăinuirile sunt făcute în stil mason; de aceea nu au inspirat nici o încredere directorului ziarului. Inginerul Vraca voia să treacă drept un luptător convins pentru românizarea lojilor, ca și când așa ceva ar fi cu putință. Cu prilejul unui congres mason care a avut loc la București în 1936, numitul ar fi pledat stăruitor această teză, pretinzând că ar fi unica soluție capabilă să tempereze vijelioasa campanie antimasonică pe care o duceau la vremea aceea câteva ziare cu cuget curat, sprijinite pe față de Biserica noastră. Dar inspectorii masoni din străinătate și unii localnici — în frunte cu șeful lor I. Pangal — s'au opus din răzputeri acestei inițiative de camuflare a masoneriei zisă «națională».

Scurtă vreme după congres — spune inginerul Vraca — «Jean Pangal care mă acuza pe mine că vreau să dau lovitură mortale francmasoneriei, decide în secret autodisolvarea Marei loji naționale, montând cunoscuta procesiune la Patriarhie. Cum a ajuns la această concluzie, nu mi explic nici astăzi».

În urma unor informațiuni obținute din loc competent, suntem în măsură să precizăm cum s'a ajuns la trecerea de «adormire» (acesta-i termenul exact al operației săvârșite de Jean Pangal) și prin urmare, să acoperim lapsus-ul istețelor destăinuiri ale ing. Vraca.

Sfântul Sinod al Bisericii României, îngrijorat de progresele pe cari

mai prin Biserică poate să vină mântuirea socială! Deaceia, pentru a ne refăce țara și a instaura o comunitate românească fericită, trebuie să ne reîntoarcem cu toții sub cupola îndrumătoare și ocrotitoare a Bisericii strămoșești!

Prof. Dr. Corneliu Sârbru

le făcuse francmasoneria la noi, a hotărât, întruna din sesiunile sale din 1934, să pună în studiu măsurile ce urmau să fie luate pentru curmarea activității nefaste a acestei organizații oculte. Cu acel prilej, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului a fost însărcinat să facă pregătirile necesare pentru luarea unei atitudini ferme și definitive de către supremul for al Bisericii noastre.

I. P. S. Sa a și alcătuit un documentat *Studiu asupra francmasoneriei* (care a fost publicat apoi în «Biblioteca Institutului Biblic» nr. 22, București, 1937, pg. 24) și a stăruit de repetate ori pentru punerea lui în discuție. Răposatul Patriarh Miron — probabil în urma unor presiuni influente, și nu pentru că ar fi fost el însuși mason, cum s'a șoptit pe nedrept de către anumiți răuvoitori — a tot amânat înscrierea pe rol a acestei grave probleme. La începutul anului 1937, I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului a făcut din nou un foarte energic demers în acest sens, care a fost încoronat de succes. Osândirea solemnă a francmasoneriei devenise chestiune de zile. Presa naționalistă vruia și detuna în potrivea sacerdotului Marelui Arhitect al Universului.

Di Jean Pangal, șeful Marei loji naționale, a aflat de intenția supremei autorități bisericești. Convins că ori ce demersuri pentru tergiversarea lucrurilor sunt inutile, s'a prezentat I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului pe care, după mai multe discuțiuni, l-a rugat să-i dea răgaz să desființeze el însuși Marea loje națională. Cu acest prilej, a încercat să demonstreze că fracțiunea masonă condusă de dsa nu este nici anticreștină și nici antinațională și că prin urmare e pe nedrept persecutată.

Chestiunea încăpuse însă pe mâinile viguroase ale unui Chiriarh care nu se lăsa indus în eroare, fiindcă studiase problema pe toate fețele. I. P. Sf. Mitropolit Nicolae i-a arătat dlui Pangal că ori ce apologie a secției condusă de dsa este inutilă. Marea loje națională nu se deosebește de fracțiunea Sadoveanu de cât prin aceea că majoritatea membrilor ei sunt recrutați dintre români. Prin urmare, faptul că operează printre români în loc s'o scuze o acuză.

marea învățătoarească sau profetică a preotului, mă simt dator să vă atrag atenția și asupra unei eventuale greșite înțelegeri a cuvintelor mele. Nimeni să nu tragă concluzia, că preotul să sporovăiască neconținut și oriunde și orice în numele oficiului său predicatorial. A te ridica și a „toasta” între pahare la toate chefurile și mesele, din partea unui preot e o greșală. A face „democrație” prin adunările politice, la fel. Preotul trebuie să-și păstreze autoritatea cuvântului lui Dumnezeu.

Și oriunde va cuvânta, să nu uite că e mijlocitorul între om și Dumnezeu prin înălțimea conștiinței și a concepției lui despre oameni și viață, că el trebuie să privească pe oameni cum îi privește Domnul: fără ziduri despărțitoare între ei, că toate trebuie să le judece sub specie aeternitatis — sub aspect veșnic. Și atunci oriunde ar vorbi, oricum și oriunde ar învăța, chiar la serbări naționale trebuie să vorbească potrivit acestui principiu, dela această înălțime, de pe acest amvon.

Dar aceste rezerve nu mă împiedică să repet îndemnul de a învăța neconținut unde e locul și folosindu-se de toate mijloacele bune, câte vremea și civilizația, alături de cele ale Bisericii, i le pune preotului la îndemână. Și încercând și stăruind, încurând va face o constatare: cu cât va învăța mai mult, cu atâta îi va crește pofta

FOIȘOARA

Cătră elevii mei

— Sfaturi pastorale —

(29) De protopopul Gh. Maior

Căci altcum, poți risca mult, poți păgubi enorm și tu și Biserica.

După ce ți-ai făcut această datorie de conștiință nu te mai ocupa de ei, nu polemiza, nu le da importanță, nu-i ținea la suprafață. Fă-te, că-i ignorezi. Fii însă atent la credincioșii tăi și la faptele tale.

Așadar de convorbirile sunt un puternic mijloc de învățare pentru un preot răvnitor, binepregătit și cu oarecare orizont, dacă știe să țină măsură în toate și nu uită de demnitatea, care i se cere. Și e o artă să te știi folosi bine de ele, să știi presăra și puțin umor și multă seninătate în ele. Și te poți folosi de ele la orice prilej și față de oricine. Să nu pregetați a schimba cuvinte bune și de povăț până și cu copiii mici. Dealtfel calea prin care poți străbate la inima părinților duce prin inima copiilor; ai deschis-o pe aceasta, se va deschide și cealaltă. O vorbă bună spusă cu asemeni ocazii, și căruia poate

tu nu i-ai dat nu știi ce importanță, rămâne neuitată și deodată cu ea, tu însuși.

Învățați-vă de acum să strecurați totdeauna ceva bun în convorbirile voastre, ceva cu valoare, ceva demn, ca să deuceți cu voi și în parohie un oarecare exercițiu de a convorbi cu folos pentru celce-ți stă în față.

Pe tradiție nu ne mai putem răzima. Cum s'a făcut până acum, a fost bine pentru acele vremuri. Viața patriarhală însă a dispărut. Pentru popor în parte, pentru preot de tot. Dacă până acum preotul preoția în cinste și fără să învețe și să predice, acum nu mai poate. Dacă doarme el, vecinul viclan e treaz și aruncă neghină în holda lui. Azi întocmai ca în epoca apostolică e dator să învețe cu vreme și fără vreme, în biserică și afară de biserică, la poarta cetății și în mijlocul pieței, între cele pricepe, în areopag, ca și între cele ce nu pot înțelege. La poarta veacului nostru bat duri potrivnice evangheliei și Bisericii, unele cu evanghelia în mână, împlinindu-se cuvintele sf. Ap. Pavel din ep. II c. Corinteni c. 11 v. 14, că satana însuși se schimbă în înger al luminii și propoveduiește cu evanghelia în mână. Trebuie recucerit locul de cinste în inima oamenilor pentru evanghelie și slujitorii ei, folosindu-ne de toate mijloacele bune, cari pot duce la realizarea acestui scop mai apro-

piat. Colaborarea la foi pentru popor, la la reviste pentru intelectuali, predicarea prin radio, toate trebuie puse în slujba propoveduirii. Multă vreme am fost ispitiți de procurarea unei mașini mici de tipărit. Voiam să-mi culeg și tipăresc cuvântarea și îndată după rostire s'o împart la ușa bisericii credincioșilor pentru a o duce acasă, ca să o citească și ceice n'au fost s'o asculte. Numai lipsa de avere, de bani disponibili m'au abătut dela această idee, pe care eu și azi o văd realizabilă. Atât am simțit eu de necesară învățarea credincioșilor. Și tot așa o simt și azi.

Ne place să ne credem poporul ortodox cel mai numeros și răvnim la locul de conducere al ortodoxiei. Nu este altă cale pentru ajungerea acestui ideal, decât făcând vie puterea învățătoare pe lângă cea harismatică a Bisericii noastre. Când vom putea scoate și noi o foarte religioasă *ortodoxă* pentru popor în 40.000 exemplare cum scoț Grecii pentru un număr de credincioși mai restrâns ca al Bisericii su-rorii din România, ne putem disputa înfruntarea față de ei. Dar până acolo e o cale lungă. Atârnă dela înțelegerea și vrednicia tinerelor generații de preoți ce se ridică acum. Cât vor simți ei împreună din datoria de a învăța și a face pentru ortodoxie, atâta vom fi!

Pledând atât de stăruitor pentru che-

Văzând că a pierdut partida, dl Pangal a cerut — cum spuneam mai sus — un răgaz pentru lichidarea întreprinderii, spunând cam așa:

— Înalt Prea Sfințite, mă socotesc un mult mai bun fiu al Bisericii ortodoxe de cât să pot suporta osânda pe care aceasta ar pronunța-o asupra mea.

I. P. S. Sa i-a acceptat declarația și i-a acordat răgazul cerut pentru autodesființarea lojei.

Discuția era isprăvită.

În ziua de 25 Februarie 1937, dl Pangal s'a prezentat fostului Patriarh Miron, care avea ca invitați la solemnitate pe I. P. S. Lor Mitropolitul Alexandru al Blajului și Al. Cisar, arhiepiscopul romano-catolic al Bucureștilor, pentru a anunța că a disolvat cu o zi mai înainte «masoneria națională română de rit scoțian antic și acceptat». I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului, deși se afla în Capitală, nu a ținut să participe la acest act.

Oestul dlui Pangal a fost întâmpinat cu rezerve și chiar cu neîncredere de o parte a presei românești. Declarația citită la Patriarhie a făcut reia impresie din pricină că protesta în potriua acuzațiilor ce s'au adus masoneriei naționale, susținând pe de altă parte că membrii ei au fost înșufleți totdeauna de un crez adânc monarhic, desăvârșit patriotic și profund religios. Dl Pangal a trebuit să revină asupra acestei chestiuni, repetând câteva săptămâni mai târziu, într-o scrisoare deschisă adresată ziarului «Universul» și publicată în nrul din 16 Martie 1937, că desființarea masoneriei naționale române este totală, definitivă și irevocabilă. Cât succes a putut avea această declarație, e ușor de ghicit: toată lumea știe că lojile masonice nu se desființează, ci trec în starea de «adormire», așteptând vremuri prielnice pentru desmormire și reluarea activității întrerupte vremelnic.

Biserica și-a făcut datoria fără zăbavă: în ședința din 11 Martie 1937, temeinica sentință întocmită de I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului a fost votată cu unanimitate de membrii Sf. Sinod. Francmasoneria zisă «națională» se încovoia sub povara strivitoare a oprobiului public.

Sunt lucruri pe cari ing. Vraca trebuia să le știe, căci după rânduielile masonice, nimic nu l-ar fi putut împedeca pe «venerabilul» șef Jean Pangal să i le destăinuiască.

Dumineca Ortodoxiei la Sibiu

Praznicul Ortodoxiei a fost cinstit și în anul acesta în centrul Mitropoliei noastre cu deosebită strălucire.

După Sf. Liturghie din catedrală, la care a predicat înălțător Păr. diacon Nic. Mladin, s'a desfășurat în sala cea mare a prefecturii un reușit *festival religios*, la care a participat un select și numeros public în trunte cu I. P. Sf. Mitropolit Nicolae.

Încadrată în cântările religioase executate de corul școlii normale sub conducerea Păr. G. Șoima, dna Sofia St. Metes, președinta Filialei Cluj a Societății ortodoxe a Femeilor Române, a rostit o temeinică și vibrantă conferință despre «Credința religioasă ca factor de disciplină și solidaritate națională». Arătând vrăjmășia comunismului împotriva religiei și urmările dezastruoase aduse de acesta în Rusia, distinsa conferențiară a documentat că numai creștinismul salvează ființa neamurilor, puterea lor și ordinea dreaptă în societate.

Dintre piesele corale au produs o deosebită încântare compozițiile dirijorului: Psalm și Rugăciune, iar poeziile: Rugăciune pentru frații răpiți, de dl Grigore Popa și: Ce este adevărul, de dna Apostolescu, declamate de un elev și o elevă de liceu, au contribuit real la înălțarea atmosferei religioase și românești a serbării.

Dumineca Ortodoxiei la Brașov

A fost sărbătorită într'un cadru deosebit, de către F. O. R. și societatea religioasă Sf. Gheorghe a elevilor dela liceul «A. Șaguna», în sala festivă a liceului «A. Șaguna» la ora 11:30.

Corul liceului, condus de prof. I. Șuteu, a executat bucățile: «Către Maica Prea Curată» și «Mărturisiri-vă Domnului» de G. Dima. Elevul Ianculescu D. a recitat poezia: «Rugăciunea» de Oct. Goga, iar L. Valea clasa VI a declamat poezia sa: Răvaș dela Năsăud*.

După partea primă a programului a urmat conferința preotului prof. V. Coman despre: «Ortodoxie și unitatea neamului». Vorbitorul a arătat cu exemple alese din istorie rolul ortodoxiei în formarea, păstrarea și împlinirea unității naționale.

În partea a doua a conferinței vorbește despre rolul ortodoxiei în prezentul și viitorul românismului.

După aceasta corul liturgic al elevilor, condus de Radu Ionescu cl. VIII a cântat bucățile: «Cât de mărit» de Bort-

neanschi și «Pre Tine Te lăudăm» compoziția tânărului dirijor, iar elevul Dascălu Gh. cl. VII. a declamat frumos poezia: «Dela noi» de O. Goga.

În după amiaza zilei cercul I preoțesc al Brașovului a ținut sobor în biserica Sf. Treimi de pe Tocile. A predicat Păr. V. Mereț despre închinarea la icoane; Păr. Dr. N. Stinghe adm. prot. despre însemnătatea zilei și rolul ortodoxiei în viața neamului. La sfârșit Păr. V. Voineag a mulțumit Cuc. preoți și și-a arătat bucuria de-a se fi ținut sobor tocmai în parohia Sf. Sale.

Nr. 1952/1941

Circulară

cătră toate oficiile protopresbiterale și parohiale din Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu

Onor. guvern a luat dispoziții pentru efectuarea recensământului general în curând al populației țării. În acest scop a făcut apel la toate instituțiile publice să-și dea concursul lor.

Făcându-se apel și la Biserica noastră, îndrumăm Onor. preoți să colaboreze cu organele de recensământ ale Statului, îngrijind ca toți credincioșii Bisericii noastre, cari formează majoritatea absolută a populației țării să fie conșcisi cu indicarea religiei ortodoxe.

Atragem atențiunea clerului nostru, ca toți credincioșii din parohii și filii să fie trecuți în actele de recensământ, în localitățile unde domiciliază permanent, precum și toți aceia cari și-au schimbat vremelnic domiciliul, ca soldați, concentrați, elevi de școală, lucrători manuali, industriali, funcționari etc.

Din acest prilej se vor revizui datele statistice parohiale, spre a fi puse în concordanță cu datele recensământului de stat.

La sfârșitul operațiunilor de recensământ, oficiile parohiale din protopopiat să înainteze la oficiul protopopesc datele statistice ale credincioșilor din parohii și filii, iar oficiul protopopesc le va cuprinde într'un tablou general al credincioșilor ortodocși români din protopopiat și-l va înainta Consiliului arhiepiscopesc, păstrând un exemplar pentru arhiva oficiului protopopesc.

Sibiu, 8 Martie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Comemorarea lui T. V. Păcățian. Duminecă, 16 Martie a. c., ora 11 a. m. are loc în Aula Academiei teologice o serbare de comemorare a lui T. V. Păcățian, cu o conferință despre el de dl prof. univ. I. Lupăș

Pe marginea unei biografii în manuscris

În nrul 9 din a. c. al ziarului nostru am publicat trista știre a decedării bătrânului ziarist T. V. Păcățianu, arătând și activitatea sa publicistică și istorică.

Allăm, dela Păr. Dr. George Proca știrea, că răposatul publicist, pe timpul când era redactor al acestei foi, a compus biografia fericitului în Domnul adormit arhieru Ioan Mețianu, — în manuscris pe care, înainte de a părăsi Sibiu, l-a depus la Asociațiunea «Astra», cu o scrisoare, a cărei copie este următoarea:

Nr. 986/1918.

Ilustre Domnule Președinte! — Onorat Comitet Central! — Din însărcinarea fericitului în Domnul, fostului arhiepiscop și mitropolit Ioan Mețianu din Sibiu, am compus biografia acestui laborios arhieru român, încă pe vremea când se afla în viață după îndrumările pe cari mi le-a dat și sub a sa controlă. După moartea sa am complectat lucrarea cu capitllii despre moartea și înmormântarea vrednicului cap al Bisericii ortodoxe române din patrie și am așteptat ca fiul cel mai mare al fericitului mitropolit dl Dr. Iancu Mețianu, să ieie măsurile necesare pentru tipărirea biografiei, fiindcă decedatul în grija lui lăsase tipărirea. Cum însă dl Dr. Iancu Mețianu nu se mai află în țară și nu se știe, când se va putea reîntoarce în patrie,* de altă parte nu pot ști, că pe mine unde mă va arunca soarta, mai curând ori mai târziu: pentru asigurarea sorții manuscrisului aflu de bine a-l depune spre păstrare la «Asociațiunea pentru literatura română și cultura poporului român» și Vă rog să binevoiți a-l lua în primire, a-l păstra bine și a-l preda la timpul său dlui Dr. Iancu Mețianu, când îl va reclama în scopul punerii lucrării sub tipar. Eventual se poate preda Consistorului arhidiecezan din Sibiu dacă cumva acesta ar lua hotărâre să tipărească biografia episcopului și mitropolitului Ioan Mețianu. — Primii asigurarea deosebitei mele stime și venerațiuni.

Sibiu, 1 Iulie 1918.

Teodor V. Păcățianu m. p.

Pentru conformitatea copiei: Romul Simu m. p., secretar.

(L. S.)

Astăzi biografia se află în posesiunea nepotului răposatului Mitropolit, a dlui Dr. I. Garoiu, avocat în Brașov.

E de dorit ca manuscrisul să fie dat la lumină cât mai curând, punându-se sub tipar. De sigur manuscrisul va trebui să treacă mai întâi prin o nouă redactare.

* Între timp Dr. Iancu Mețianu s'a stăns din viață. Red.

și dorința de a face și mai mult, și în aceeași măsură îi vor spori puterile sufletești și roadele. Căci în domeniul acesta, cu cât va risipi cineva mai cu dărnice, cu atât mai mult îi vor crește comorile și capabilitatea de a da.

De încheiere vă mai îndemn la un lucru. Purlați o evidență a cuvântărilor rostite, însemnând chiar ziua și subiectul. Veți avea un îndemn și o mulțumire sufletească mai târziu. Eu n'am însemnat decât numărul predicilor, alocuțiilor, conferințelor ținute în cei cinci ani de preoție la țară, și când am văzut, că în ziua plecării din parohie am ținut pe cea de a 670-a cuvântare, am rămas dus pe gânduri. Simțeam, că am lăsat ceva din sufletul și din inima mea în acel sat și în acel ținut; și era bucurie că am făcut, și era și ceva turburător că întrerup. Pentru viața voastră, a fiecărui în parte, pentru bucuria voastră e merită o asemenea statistică. Dar cândva poate să nu fie fără însemnătate chiar și pentru Biserica întreagă. Nu pentru laudă ci ca antrenare la munca grea de propoședurto să purlați evidența la care vă îndemn. Cu cât veți vedea crescând numărul, cu atâta veți dori să-l vedeți mai mare. Și să vă rânduiască cel de sus puteri să puteți număra și voi, fiecare dintre voi, cuvântările cu mille, cum fac pastori englezi.

b) Chemarea preoțească

1. Preotul și Hristos, Domnul nostru; atitudinea la serviciu. Cum trebuie să privească biserica și sf. odoară. Tipicul. Disciplina colaboratorilor și a poporului.

A doua chemare mare, prin care preotul are să contribuie și să mijlocească la mântuirea păstorișilor săi, e cea preoțească propriu zis, corăspunzătoare celei arhieresti a Domnului. Prin conștiința sa purificată și înălțată, preotul exercită această chemare leagă pământul de cer și coboară cerul pe pământ. Prin ea face să planeze și să se coboare în inimile și viața oameuilor harul dumnezeesc. Jerfind la altar ori săvârșind cele de folos sufletului nostru, îmblină într-o superioară sinteză rezultatul celorlalte două chemări ale preoției și într-o icoană concretă, pe care o putem cuprinde aproape cu toate simjurile noastre și în care ne prezintă contopirea celor trecătoare cu cele netrecătoare, a celor nevrednice cu cele purificate până la vrednicia celor îngerești. Stând pe pământ, peregrinăm printre frumusețile cerești prin puterea chemării preoțești propriu zise. Ea face religia ortodoxă să nu poată cădea niciodată.

Dar tocmai scurta și imperfecta caracterizare de mai sus a chemării preoțești ne duce gândul la profunda meditare ce trebuie s'o facă orice preot asupra raportului dintre sine și rolul pe care trebuie să-l îndeplinească ca mijlocitor al împărțirii harului mântuitor; apoi la grija ce trebuie s'o poarte casei Domnului și a sfințelor ei odoară; la rânduielile și slujbele așezate de Biserică; la disciplina sufletească pe care trebuie s'o insufle și colaboratorilor și ascultătorilor lui. Preotul trebuie să fie adânc pătruns de însemnătatea harică, liturgică, canonică, didactică și istorică a celorce le săvârșeste. Altcum conștiința lui se poate poteni și în loc să ajute mântuirea oamenilor, să ajungă peatră de smințteală.

Preotul când a luat pe umerii săi odăjdile sfinte, a luat și toată povara și răspunderea morală, ce apasă deasupra lor. El are să împlinească cu puteri omenești tot ceea ce Domnul Iisus Hristos a făcut pentru oameni. Aleargă din loc, deseori flămând, setos și obosit ca să mântuiască o oale răfăcită sau căzută în fântână; se roagă și priveghează; apără adevărul și dreptatea și mângăie pe cei ce căutându-le au ajuns prizonieri; și slujind învață și slujește învățând, că sunt adevăruri mai presus de istorie, cărora istoria se supune, mai presus de celece ne procură plăceri mo-

mentane, mai presus de om, de vreme și de loc, că ceea ce colectăm în istorie, în știință și numim progres, nu sunt decât o continuă verificare a adevărului etern, nevăzut dar simțit, învăluit ca un cablu în vremelnicia, de care nu ne îndoim niciodată. Întru toate are să urmeze Domnului. Dela peștera Vitleemului până pe vârful Golgotei și coborând în groapa dela poalele ei, pentru a se putea înălța până pe norii de deasupra Muntelui Maslinilor cari L-au ridicat pe Domnul în slava de unde-l așteptăm întru întâmpinare în văzduh la mărița Lui venire înapoi. Preotul când servește așa trebuie să cugete, așa trebuie să simtă, așa trebuie să acționeze, încât însuși să fie convins, că e alt om, încât să se transfigureze și din toată înfățișarea lui să radieze strălucirea veșniciei; să trăiască intens rolul pe care-l îndeplinește, adânc emoționat, până la lacrimi, până la «sudori de sânge», așa încât neprefăcut, ci simțind aievea, să nu poată spune despre nici el altceva decât: «Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește întru mine.»

Aceasta aduce cu siguranță o puternică disciplină sufletească, și ca urmare o cât mai demnă atitudine preoțească în cursul serviciilor, și o sinceră și justă prețuire a celorce le face.

Casa Domnului va fi casă sfântă, loc sfânt, și nu-și va permite nici o profanare.

Investirea noilor Chiriarhi

Joi, în 13 Martie 1941, s'a făcut la Palatul regal din București investirea noilor chiriarhi ai bisericii noastre aleși în Iunie 1940: I. P. S. mitropolit Tit Simeleu al Bucovinei, P. S. episcop Grigorie Leu al Hușilor, și P. S. episcop Vasile Lăzărescu al Timișoarei.

Investitura noilor aleși a fost dată de M. Sa Regele Mihai I în sala Tronului cu ceremonialul obișnuit.

Dela Sfânta Patriarhie cortegiul a pornit spre palat la ora 11, în ordinea următoare: trăsura regală cu I. P. S. patriarh Nicodim, împreună cu I. P. S. mitropolit Tit Simeleu; trăsura regală cu I. P. S. mitropolit al Moldovei Irineu, împreună cu P. S. episcop Grigorie Leu al Hușilor; trăsura regală cu I. P. S. mitropolit Nicolae al Ardealului cu P. S. episcop Vasile al Timișoarei.

După terminarea ceremoniei noii chiriarhi investiți au fost reconduși la Sfânta Patriarhie.

Ciopotele bisericilor din capitală au sunat atât la venire, cât și la întoarcere.

Ciclu de conferințe la Sibiu

În afară de ciclul de conferințe duminecale al „Astrei” și de cele organizate de Societatea Ortodoxă a Femeilor Române în postul Sf. Paști, a mai organizat o serie de conferințe Universitatea și „Astra” care se desfășoară în timp de două săptămâni, câte două odată. Iată titlul și timpul lor:

1. Mercuri 12 Martie: Prof. univ. Iuliu Moldovan: Rasă, națiune, familie.

Prof. univ. Silviu Dragomir: Unitatea neamului nostru.

2. Joi 13 Martie: Prof. univ. C. Măneșcu: Unitatea poporului german.

Prof. univ. R. Căndea: Unitatea poporului italian.

3. Luni 17 Martie: Dum. Stăniloae: Creștinism și tradiție în viața națională.

Onisfor Ghibu: Școala și națiunea.

4. Mercuri 19 Martie: Iuliu Hațeganu: Țărâna, temeiul al neamului.

Victor Vapilian: Tineret și elite.

5. Joi 20 Martie: Gen. av. de esc. C. Argeșanu: Armata, școala, națiunea și pavăza țării.

Conf. univ. I. Moga: Monarhia în destinul neamului.

6. Vineri 21 Martie: Lucian Blaga: Energii ardelen.

Toate conferințele se țin în sala cea mare a Prefecturii la ora 7 d. a.

Odoarele, unelte sfinte cu cari nu pot lucra decât mâini sfinte și nu se pot executa decât lucrări sfinte. Rânduile liturgice și tipiconale, dispoziții mai presus de vreme și de nerăbdarea oamenilor, cărora voința tuturor trebuie să se supună necondiționat, pentru a produce acea disciplină sufletească în fața tronului Atotputernicului Dumnezeu, știind că o bună disciplină cu bune obiceiuri valorează mai mult, decât toate discursurile, decât toate laudele și titlurile răsunătoare și decât toate organizațiile nesfârșite. Ia număr cari s'ar crea de cătră un preot pentru intensificarea vieții religioase (și cari în rezumat tind tot la crearea unei discipline).

Casa Domnului și curtea ei trebuie păstrate într-o curățenie, ordine și podoabă măiestroasă și de pronunțată delicatețe de idee mare, pe care o reprezintă. Locul acela și edificiul cu exteriorul și interiorul să-ți amintească în adevăr de împărăția lui Dumnezeu, să fie o miniatură concretă a ei, în fiecare sat. Dar o icoană ortodoxă! Preotul nu va trece indiferent pe lângă ea, pentru că să nu treacă și mai indiferent poporul. Preotul nu va intra cu aierul, cu care intră în casa proprie sau în alt edificiu din sat, pentru că să însuflească respectul cuvenit și altora.

În proclamația către țară, după votul Adunării plebiscitare, dl. general Ion Antonescu declară la sfârșit următoarele:

«Români! — În scurtă vreme vă voi supune programul îndeplinirii pe care trebuie să ne rezemăm viitorul.

El se va întemeia pe credința naționalistă, care este a voastră a tuturor, pe ridicarea țăranimii și a muncitorului și pe disciplina națională, care se cuvine unui popor de luptători gata să intre în lumea nouă, a viitorului.

La împlinirea lui voi chema toate forțele curate ale neamului, toate puterile lui de producție, toată înțelepciunea maturității și vloga tineretului.

Credincios și recunoscător pentru încrederea voastră voi cere să durați din ea temeliile neamului, fiindcă eu în slujba voastră și a Regelui sânt, și așa voi rămâne până la ultima suflare.

Cu Dumnezeu înainte, Români. Trăiască România. Trăiască Regele nostru.

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a plecat Miercuri, 12 Martie a. c. la București, pentru a lua parte la actul investiturii regale a I. P. S. Mitropolit Tit Simeleu al Bucovinei, P. S. Episcop Grigorie Leu al Hușilor și P. S. Episcop Vasile Lăzărescu al Timișoarei.

I. P. S. Sa s'a întors Sâmbătă, 15 Martie a. c. la reședință.

Cutia cu plângeri. Din inițiativa Conducătorului statului, a dlui general Antonescu, se înființează „Cutia cu plângeri” în fiecare sat al țării, pentru ca sătenii să poată arăta, prin scris, dorințele și necazurile lor. Scrisorile acestea se ridică de două ori pe lună de către pretor și, în plic sigilat, se trimite dlui general Antonescu. Noua înființare a Conducătorului statului a menită să strângă și mai mult raportul dintre conducători și conduși. Glasul, cel cuminte, al țăranimii, va fi negreșit auzit și înțeles de autoritatea conducătoare.

† Dr. Petru Barbu, fost profesor la Institutul teologic-pedagogic al diecezei Caransebeșului, apoi rector al academiei teologice de acolo, a încetat din viață, în vârstă de 77 de ani, la București, unde se retrăsese înainte cu patru ani ca pensionar. A redactat, în cursul anilor de profesor, organul oficial al eparhiei caransebeșene „Foaia Diecezană” și, în același timp, a întocmit numeroase manuale de religie, bine primite în școlile noastre de dincoace de munți. Veșnică să-i fie amintirea!

Comunicare. Președinția consiliului de miniștri comunică următoarele: Toate instituțiile și localurile publice din țară vor avea așezate în loc de onoare, în mod obligator, fotografiile sau tablourile Majestății Sale Regelui și Majestății Sale Reginei, și în mod facultativ pe aceea a Conducătorului Statului.

Se retrag din circulație biletele de 5000 lei, care începând cu 21 Martie 1941 nu mai au valoare de schimb. — De asemenea, se retrag din circulație biletele de: Lei 1000 cu chipul fostului Rege Carol II; biletele de Lei 500, format mare; Lei 500, mici, verzi; — aceste bilete pierd valoarea de schimb cu ziua de 16 April 1941.

Școală confesională ortodoxă română. Revista „Legea Românească” aduce, în numărul său mai nou, icoana frumoasă a „Școlii normale de conducătoare de copii mici”, în Beiuș. Avem, cum aminteste aceeași foaie, în toată țara, trei școli normale de conducătoare de grădini de copii: în București, Iași și în Beiuș, — cea din urmă transformată prin decret-lege, din Noembrie 1940, în școală confesională ortodoxă română. Acest nou institut de educație, în duhul evanghelic, este în mare parte meritul P. S. Sale episcopului Nicolae al Orăștii, care va face negreșit ca școala dela Beiuș să dea rodul bun pentru neam și lege.

În vederea alegerii unei profesii. O săptămână a alegerii profesiei se va organiza, în April 1941, în Cehia și Moravia. Se va oferi, la acest prilej, părinților și tinerilor puțină unei sfaturi în alegerea profesiei și a asigurării viitorului pentru tinerele vârstare. Părinților li se vor da să înțeleagă just folosul ce decurge din meseriile practice, renunțând la năvala obișnuită de a fi, cu orice preț, funcționar al statului. Săptămâna va da povești și îndrumări prin conferințe, presă și radio.

Episcopie ortodoxă rusă a luat ființă în America de sud, și anume în Brazilia, având numeroși credincioși în emigranții, cari, în țara lor bolșevică, n'au mai fost tolerați. De această episcopie ortodoxă se țin republicele: Brazilia, Paraguay, Uruguay și Chili, unde se găsesc mai multe mii de refugiați și alungați din Rusia, și unde se clădesc, an de an, numeroase biserici pentru acești credincioși năpăstuiți și păstoriți astăzi de P. S. Sa episcopul Teodosie.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 16 Martie 1941, va predica prof. Dr. Corneliu Sârbu.

Conferință publică. Duminecă, în 16 Martie 1941, ora 18, se ține conferință în sala prefecturii județului Sibiu. Va vorbi dl profesor universitar Victor Stanciu despre: Poezii populare în epoca de peatră (Colindele românești sânt cele mai vechi poezii populare). Intrarea liberă.

Primăria municipiului Sibiu a distribuit familiilor, ai căror membri au fost concentrați, ajutoare în sumă de 105.000 lei, împărțite la 288 familii.

Nr. 3360/1941

Publicațiune

Consiliul arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu dă în întreprindre executarea lucrărilor de construire și instalare a unei centrale hidroelectrice la Mănăstirea Brâncovenească dela Sâmbăta de sus, județul Făgăraș.

Ofertele, însoțite cu garanție de 5% asupra valorii ofertei, se vor înainta până la 1 Aprilie 1941, la Consiliul arhiepiscopesc ortodox român în Sibiu, strada Mitropoliei 45, unde se pot vedea zilnic planurile, devizurile, condițiunile și se dau informațiuni.

Ofertele se vor face pe oferte tip, pe cari reflectanții le vor cere dela Consiliul arhiepiscopesc.

Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și Sibiu

ANUNȚ

Tuturor oficiilor protopopești și parohiale din arhiepiscopie

Având în vedere dispozițiile testamentare ale fericitului mitropolit Șaguna precum și regulamentele pentru administrarea Librăriei și Tipografiei arhidiecezane, ațragem atențiunea oficiilor parohiale și protopopești ca toate rechizitele, utensiliile de cancelarie, imprimate și tipărituri oficiale precum și obiecte rituale și cărți bisericești, să se procure dela Tipografia și Librăria arhidiecezană.

Aceste așezăminte au fost îndrumate să execute prompt orice comande făcute de către oficiile parohiale și protopopești.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 3430 Ep.

Concurs

Consiliul arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu publică concurs pentru întocmirea planurilor pentru clădirea casei călugărilor dela Mănăstirea Brâncovenească din Sâmbăta de sus, județul Făgăraș, pe lângă următoarele condițiuni:

1. Clădirea va servi de locuință pentru 20 călugări, deci va cuprinde 20 chilii cu odăile de baie necesare, bibliotecă, arhondaric, un azil pentru preoți bătrâni și adăpost pentru 20 studenți în teologie, cari vor face anul al V-lea la această Mănăstire.

2. Clădirea se va face în stil brâncovenesc cu un etaj.

3. Planurile vor fi executate la scara 1:100 și concurenții vor avea să prezinte o perspectivă, un plan de situație, planurile fațadelor și planurile orizontale ale secțiunilor longitudinale și transversale, apoi un preliminar de spese după m. 3 a spațiului clădit.

4. **Premiile de concurs:**

Premiul I Lei 50.000

II „ 30.000

III „ 15.000.

Planurile premiate devin proprietatea Arhiepiscopiei din momentul achitării premiului, fără a mai putea avea autorul nici o pretenție.

Prin participarea la concurs, concurenții se supun, fără nici o obiecțiune ulterioară, sentinței juriului.

Arhiepiscopia nu este obligată să dea planurile spre prelucrare nici unuia dintre premianți, și are libertatea de a le prelucra și executa cu ori cine.

Planurile provăzute cu motto și cu o epistolă sigilată, în care se va arăta numele, locuința arhitectului și motto sub care a prezentat planurile la concurs, se vor înainta Consiliului arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu până la 26 Aprilie 1941.

Planurile prezentate în termen se vor examina de o comisie de experți și premiile se vor achita în termen de 15 zile dela data hotărârii aduse de comisie.

Concurenții sunt rugați a se prezenta la fața locului pentru a vedea clădirile din jur și situația terenului.

Vor putea participa la concurs numai arhitecții care fac parte din corpul arhitecților autorizați.

Informațiuni se vor cere dela Arhiepiscopia ortodoxă română din Sibiu, Str. Mitropoliei Nr. 45.

Sibiu, 11 Martie 1941.

Arhiepiscopia ortodoxă română Sibiu

Citiți și răspândiți

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacția și Administrația: Sibiu, Academia teologică „Andreiană”. Redactor: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 260.

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebunțat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțești din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.